

Arrest

nr. 197 260 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDEN BOER
Lepelstraat 125
3920 LOMMEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VANDEN BOER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. U woonde van geboorte tot vertrek in het dorp Touchi (district Qarabagh, provincie Ghazni). U en uw broer N.(...) baatten een bedradingswinkel in de bazaar van Qarabagh uit. U werkte er als mechanicus. Op een dag moest uw broer het licht van een wagen van de overheid herstellen. Omdat N.(...) en u niet veel werk hadden, sloot u de winkel en keerde u terug naar huis. Toen u de volgende dag op weg was naar uw winkel, werd u tegengehouden door uw buurman K.(...)S.(...) in het dorp Ghoarcha. Hij vertelde u dat de Taliban de dag ervoor naar uw winkel waren gekomen en naar u hadden gevraagd. Hij smeekte u om

niet naar uw winkel te gaan. U keerde terug naar huis en vertelde uw ouders wat er gebeurd was. Die avond verliet u uw dorp samen met uw broer N.(...). U reisde samen over land door Pakistan en Iran. Aan de Iraans-Turkse grens verloren u en N.(...) elkaar uit het oog. U reisde alleen verder via Turkije en Griekenland en kwam aan in België op 6 november 2015. U vroeg op 11 november 2015 asiel aan. Uw broer M.(...) B.(...) (X) kwam 5 à 6 jaar geleden van Afghanistan naar België, omdat de Taliban ontdekt hadden dat men een groep tegen de Taliban wilde opstarten. Via uw broer in België vernam u dat uw broer N.(...) momenteel in een hotel in Kabul verblijft.

U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat het niet plausibel is dat u specifiek zou worden geviséerd door de Taliban.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw beweerde diensten als automechanicus voor de Afghaanse overheid. Daar waar u in de vragenlijst van het CGVS nog verklaarde dat u “voertuigen van de politie en de overheid” repareerde (vragenlijst CGVS, p. 2), sprak u in het gehoor op het CGVS slechts over een enkel gewapend voertuig dat door uw oudere broer N.(...) zou zijn hersteld (“het was gewoon deze, de enige keer, en het heeft veel problemen veroorzaakt”, gehoorverslag CGVS, p. 24). U gaf aan dat u, op een chauffeur genaamd Abdul Hamid na, niet vertrouwd was met uw klanten en dat u hun beroep niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 12). Over het gewapend voertuig dat op een dag naar uw winkel zou zijn gebracht en tot de hierboven besproken problemen zou hebben geleid, kon u dan weer amper informatie geven. U bleek zelfs niet te weten of de wagen in kwestie tot de politie dan wel tot het leger behoorde (gehoorverslag CGVS, p. 23, 24). U kon slechts opmerken dat het om een heel groot voertuig in een bepaalde kleur ging en dat de bestuurder van dit voertuig een “tijgeruniform” droeg (gehoorverslag CGVS, p. 24). Uw uiterst beperkte kennis over uw enige beweerde overheidsklant doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven bedreiging door de Taliban.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal vast dat het in de door u geschetste omstandigheden niet aannemelijk is dat u plots een target van de Taliban zou vormen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zelf nog nooit eerder problemen had gekend met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 23). U beweerde weliswaar dat uw gezin een keer problemen had gekend door uw broer Mansoor, die betrokken zou zijn geweest bij de opstart van een groepering tegen de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 23, 8). Deze aangehaalde feiten werden echter reeds als ongeloofwaardig beoordeeld in de asielaanvraag van M.(...) B.(...) en duiden bijgevolg niet op reeds ondergane vervolging (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Voorts slaagde u er niet in voorbeelden te geven van mensen in uw dorp die problemen zouden hebben gekend met de Taliban. U gaf zelfs expliciet aan dat er “niets [was] gebeurd in het dorp” (gehoorverslag CGVS, p. 20). Ook incidenten in de ruimere regio kon u nauwelijks opnoemen. In eerste instantie gaf u zelfs aan dat u zich niets specifiek kon herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 21). Vervolgens kon u slechts twee voorbeelden geven van een straf die “lang geleden” door de Taliban zouden zijn opgelegd aan enkele jongeren (gehoorverslag CGVS, p. 21) en van een actie tegen een andere streekgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 21). Verder sprak u enkel over aanvallen op het districtscentrum en op checkpoints, dat wil zeggen op specifieke overheidsdoelwitten (gehoorverslag CGVS, p. 22). In deze door u geschetste context is het opnieuw weinig plausibel dat u zonder enige voorgeschiedenis en zonder hoog profiel plotseling in het vizier van de Taliban zou komen.

Daarnaast stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw opeenvolgende verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid met betrekking tot een kernelement van uw asielrelaas bevatten. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven in zeer ernstige mate aan. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u uit Touchi was vertrokken in de nacht volgend op het gesprek met uw buurman, en dat de Taliban naar uw woning waren gekomen nadat u de plaats had verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 24). In de vragenlijst van het CGVS staat evenwel tot twee keer toe te lezen dat de Taliban naar uw huis zouden zijn gekomen op het moment dat u zelf nog in Touchi was (“Later kwam de Taliban langs bij mij thuis. Zij hebben mij daar niet gevonden. [...] Uit vrees voor mijn leven heeft mijn vader mijn reis geregeld”; “Wanneer speelde dit zich af?” – [...] “Een aantal dagen voor mijn vertrek”, vragenlijst CGVS, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, ontkende u (gehoorverslag CGVS, p. 24, 25). Dit louter ontkennen is niet afdoende, daar u in de vragenlijst had laten noteren dat de Taliban vóór uw vertrek, en met name zelfs “enkele dagen” voor uw vertrek, waren gekomen. Het Commissariaat-generaal kan evenmin aannemen dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan een taalprobleem. U gaf pas na aandringen van uw advocaat aan dat er in het vorige gehoor “misschien” een communicatieprobleem was geweest met de tolk, die een Pashtun-spreker zou zijn geweest en die uw woorden niet goed begrepen zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 26). Deze uitleg is niet aannemelijk, daar de vragenlijst van het CGVS aantoont dat het gehoor wel degelijk werd

afgenomen in het Dari, dat uw verklaringen aan u werden voorgelezen en dat deze vervolgens door u werden ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien gaf u in het begin van het gehoor op het CGVS zelf aan dat uw vorige gehoor "ok" was verlopen (gehoorverslag CGVS, p. 2). Rekening houdend met de vastgestelde tegenstrijdigheid, kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten die tot uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid.

Ten slotte merkt het Commissariaat-generaal op dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw asielrelaas. Deze vaststelling duidt op een ernstig gebrek aan medewerking van uw kant. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten. In het gehoor op het CGVS legde u echter geen enkel document voor ter staving van uw asielaanvraag, hoewel u in Touchi over een Afghaans identiteitsdocument (taskara) zou beschikken (gehoorverslag CGVS, p. 15) en u via uw broer in België ook nog contact zou hebben met uw gezin in Touchi (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is niet geloofwaardig dat uw gezinsleden dit "overheidspapier" niet zouden durven opsturen uit vrees voor de Taliban die actief zijn in de streek (gehoorverslag CGVS, p. 15). In het gehoor op het CGVS gaf u immers zelf aan dat uw gezin in Touchi het goed stelt ("Ze zijn ok", gehoorverslag CGVS, p. 10) en verklaarde u dat u uw eigen activiteiten steeds had kunnen verderzetten toen u zelf nog in Touchi verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 22). Bovendien kon u in het gehoor op het CGVS amper lokale incidenten met de Taliban opsommen (cf. supra). In deze context is het niet aannemelijk dat uw gezin geen documenten zou kunnen opsturen om uw asielaanvraag te ondersteunen uit vrees voor de Taliban. Het Commissariaat-generaal dient dan ook te besluiten dat u niet hebt voldaan aan uw plicht tot medewerking. Deze vaststelling doet andermaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in Zo bestaat er actueel in (delen van) de provincies Balkh, Bamiyan, Daykundi, Herat, Jawzjan, Kabul, Kapisa, Nangarhar, Panshir, Parwan, Samangan, Sar-i-Pol, Takhar en Wardak geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk

(familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij aanvang van uw gehoor gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk in Afghanistan.

Het Commissariaat-generaal stelt met name vast dat u geen zicht geeft op de reële situatie van uw oudere broer N.(...)(gehoorverslag CGVS, p. 8), die volgens uw verklaringen momenteel in een hotel in Kabul zou verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8). In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat N.(...) en u samen een winkel uitbaatten in Qarabagh (gehoorverslag CGVS, p. 8, 13), dat u samen problemen zou hebben gekend met de Taliban ("Ik en mijn broer", gehoorverslag CGVS, p. 23) en dat u samen zou zijn vertrokken uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 25). U gaf tevens aan dat uw broer Mansoor vanuit België telefonisch contact heeft met N.(...) in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 9, 10).

Gelet op deze vaststellingen is het niet aannemelijk dat u dermate weinig informatie zou hebben over de actuele situatie van uw broer in Kabul. Het is bevreemdend vast te stellen dat u aangaf te "veronderstellen" dat N.(...) werd gevangen door de politie aan de Iraans-Turkse grens, maar dat u dit niet zeker wist (gehoorverslag CGVS, p. 8, 9). U verklaarde dat u niet wist in welk hotel N.(...) momenteel zou verblijven, noch op welke manier Mansoor hem geld zou toesturen vanuit België (gehoorverslag CGVS, p. 8, 9). U gaf meerdere keren aan dat u "niet zoveel" wist over de omstandigheden waarin uw broer zou leven (gehoorverslag CGVS, p. 9) en beweerde dat u sinds uw aankomst in Turkije geen contact meer had gehad met N.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 9). Toen het Commissariaat-generaal opmerkte dat het vreemd was dat u amper informatie had over uw broer, merkte u op dat uw broer Mansoor misschien niet wilde praten over dit onderwerp "zodat het geen effect heeft op [uw] moraal" (gehoorverslag CGVS, p. 25). Gevraagd of u dan niet zou willen weten hoe N.(...) het stelt in Kabul, gaf u aan dat u dit wel "zou [...] willen weten" (gehoorverslag CGVS, p. 25). Vervolgens gaf u evenwel dat u zelf nooit geprobeerd zou hebben om uw oudere broer op te bellen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Van een volwassen man die acht jaar school heeft gelopen (gehoorverslag CGVS, p. 11) en die over een eigen telefoon en Facebookaccount beschikt (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11), mag evenwel verwacht worden dat hij zich spontaan informeert over de situatie waarin zijn broer momenteel zou verkeren, temeer wanneer deze broer samen met hem zou hebben gewerkt, zou zijn bedreigd (cf. supra) en zou zijn vertrokken uit Afghanistan. Om deze redenen is het niet aannemelijk dat u amper informatie zou hebben over de situatie van uw broer in Kabul.

Hoe dan ook kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw bewering dat uw broer N.(...) in Kabul niet vrij naar buiten zou kunnen gaan vanwege de vrees voor de Talibs (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas (cf. supra), raakt deze bewering immers kant noch wal. Het Commissariaat-generaal neemt dan ook aan dat uw broer in andere omstandigheden leeft dan diegene die door u werden geschetst in het gehoor op het CGVS.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de actuele situatie van uw broer in Kabul. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kunt steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw familiale situatie in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs

mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker uit, in wat zich voordoet als een enig middel, inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoekende partijen de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“2. Kopie van “taskara” – identiteitsbewijs (origineel met vertaling volgt nog).

3. Paspoort M.(...) B.(...)

4. Schrijven vanwege meester W.(...), zoon van (...) (vertaling volgt nog)

5. Schrijven M.(...) B.(...)

6. Arbeidsovereenkomst M.(...) B.(...)

7. Schrijven vanwege BRUNINX John, voorzitter-trainer taekwondo-club KEUMGANG HASSELT

8. Verslag spoedgevallen ZOL + historiek overzicht medisch dossier

9. Kopie voorkant doos TNT express.

10. Aanstelling in pro deo dd. 27.07.2016”

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat het niet plausibel is dat u specifiek zou worden geviséerd door de Taliban.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw beweerde diensten als automechanicus voor de Afghaanse overheid. Daar waar u in de vragenlijst van het CGVS nog verklaarde dat u “voertuigen van de politie en de overheid” repareerde (vragenlijst CGVS, p. 2), sprak u in het gehoor op het CGVS slechts over een enkel gewapend voertuig dat door uw oudere broer N.(...) zou zijn hersteld (“het was gewoon deze, de enige keer, en het heeft veel problemen veroorzaakt”, gehoorverslag CGVS, p. 24). U gaf aan dat u, op een chauffeur genaamd Abdul Hamid na, niet vertrouwd was met uw klanten en dat u hun beroep niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 12). Over het gewapend voertuig dat op een dag naar uw winkel zou zijn gebracht en tot de hierboven besproken problemen zou hebben geleid, kon u dan weer amper informatie geven. U bleek zelfs niet te weten of de wagen in kwestie tot de politie dan wel tot het leger behoorde (gehoorverslag CGVS, p. 23, 24). U kon slechts opmerken dat het om een heel groot voertuig in een bepaalde kleur ging en dat de bestuurder van dit voertuig een “tijgeruniform” droeg (gehoorverslag CGVS, p. 24). Uw uiterst beperkte kennis over uw enige beweerde overheidsklant doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven bedreiging door de Taliban.

(...)

Daarnaast stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw opeenvolgende verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid met betrekking tot een kernelement van uw asielrelaas bevatten. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven in zeer ernstige mate aan. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u uit Touchi was vertrokken in de nacht volgend op het gesprek met uw buurman, en dat de Taliban naar uw woning waren gekomen nadat u de plaats had verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 24). In de vragenlijst van het CGVS staat evenwel tot twee keer toe te lezen dat de Taliban naar uw huis zouden zijn gekomen op het moment dat u zelf nog in Touchi was (“Later kwam de Taliban langs bij mij thuis. Zij hebben mij daar niet gevonden. [...] Uit vrees voor mijn leven heeft mijn vader mijn reis geregeld”; “Wanneer speelde dit zich af?” – [...] “Een aantal dagen voor mijn vertrek”, vragenlijst CGVS, p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, ontkende u (gehoorverslag CGVS, p. 24, 25). Dit louter ontkennen is niet afdoende, daar u in de vragenlijst had laten noteren dat de Taliban vóór uw vertrek, en met name zelfs “enkele dagen” voor uw vertrek, waren gekomen. Het Commissariaat-generaal kan evenmin aannemen dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan een taalprobleem. U gaf pas na aandringen van uw advocaat aan dat er in het vorige gehoor “misschien” een communicatieprobleem was geweest met de tolk, die een Pashtun-spreker zou zijn geweest en die uw woorden niet goed begrepen zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 26). Deze uitleg is niet aannemelijk, daar de vragenlijst van het CGVS aantoont dat het gehoor wel degelijk werd afgenomen in het Dari, dat uw verklaringen aan u werden voorgelezen en dat deze vervolgens door u werden ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 2). (...) Rekening houdend met de vastgestelde tegenstrijdigheid, kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten die tot uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid.

Ten slotte merkt het Commissariaat-generaal op dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw asielrelaas. Deze vaststelling duidt op een ernstig gebrek aan medewerking van uw kant. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten. In het gehoor op het CGVS legde u echter geen enkel document voor ter staving van uw asielaanvraag, hoewel u in Touchi over een Afghaans identiteitsdocument (taskara) zou beschikken (gehoorverslag CGVS, p. 15) en u via uw broer in België ook nog contact zou hebben met uw gezin in Touchi (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is niet geloofwaardig dat uw gezinsleden dit “overheidspapier” niet zouden durven opsturen uit vrees voor de Taliban die actief zijn in de streek (gehoorverslag CGVS, p. 15). In het gehoor op het CGVS gaf u immers zelf aan dat uw gezin in Touchi het goed stelt (“Ze zijn ok”, gehoorverslag CGVS, p. 10) en verklaarde u dat u uw eigen activiteiten steeds had kunnen verderzetten toen u zelf nog in Touchi verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 22). Bovendien kon u in het gehoor op het CGVS amper lokale incidenten met de Taliban opsommen (cf. supra). In deze context is het niet aannemelijk dat uw gezin geen documenten zou kunnen opsturen om uw asielaanvraag te ondersteunen uit vrees voor de Taliban. Het Commissariaat-generaal dient dan ook te besluiten dat u niet hebt voldaan aan uw plicht tot medewerking. Deze vaststelling doet andermaal afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker stelt dat de discrepantie tussen zijn verklaringen inzake zijn diensten voor de Afghaanse overheid te maken heeft met de tolk op de DVZ werd in de bestreden beslissing reeds terecht als volgt gemotiveerd: *"Het Commissariaat-generaal kan evenmin aannemen dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou zijn aan een taalprobleem. U gaf pas na aandringen van uw advocaat aan dat er in het vorige gehoor "misschien" een communicatieprobleem was geweest met de tolk, die een Pashtun-spreker zou zijn geweest en die uw woorden niet goed begrepen zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 26). Deze uitleg is niet aannemelijk, daar de vragenlijst van het CGVS aantoonde dat het gehoor wel degelijk werd afgenomen in het Dari, dat uw verklaringen aan u werden voorgelezen en dat deze vervolgens door u werden ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 2)."* Waar verzoeker nu stelt dat Hazara zijn moedertaal is en hij het Dari niet volledig kan begrijpen, blijkt evenwel uit het administratief dossier dat verzoeker van in het begin van zijn asielprocedure gevraagd heeft om een tolk Dari (stuk 13, Inschrijving), dat de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beiden plaatsvonden met een tolk Dari, en dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker stelde dat hij de tolk goed begreep (CGVS gehoorverslag, p. 2, 22). Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat hij het Dari voldoende beheerst om de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (stuk 13, verklaring betreffende procedure). Hoewel verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad stelde dat Hazaragi zijn moedertaal is en dit even begon te spreken (stuk 4, gehoorverslag, p. 22), blijkt er niet uit het gehoorverslag dat er enige communicatieproblemen plaatsvonden door het gebruik van Dari door de tolk en toont hij niet aan dat hij bepaalde significante vragen niet begreep noch dat de tolk hem niet begreep, zoals hij in zijn verzoekschrift opmerkt. Deze opmerkingen vinden dan ook geen enkele grondslag in het gehoorverslag en de stukken in het administratief dossier. Op welke wijze het gegeven dat de tolk naar het Engels vertaalde een gevolg heeft gehad voor zijn verklaringen wordt door verzoeker niet verduidelijkt. De Raad ziet ook niet in op welke wijze dit element van invloed zou kunnen geweest zijn voor het afleggen van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan het mogelijks hebben van zenuwen, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Zijn uiteenzetting omtrent het belang dat hij zou hebben bij het afleggen van leugenachtige verklaringen, is evenmin bij machte om de tegenstrijdige verklaringen te verschonen. Hiermee weerlegt hij de gedane vaststellingen immers niet.

Dat verzoeker op het einde van het gehoor pas na aandringen van zijn advocaat aangaf dat er in het vorige gehoor "misschien" een communicatieprobleem was geweest met de tolk wordt nu betwist door verzoeker en toegeschreven aan het gegeven dat de opmerkingen deels in het Engels en in het Nederlands werden gegeven vermits de tolk wel Nederlands kon verstaan, doch dergelijke ongefundeerde opmerkingen kunnen geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen tijdens het gehoor.

Voor zover verzoeker meent dat deze tegenstrijdigheid omtrent zijn werk voor de Afghaanse overheid niet relevant is en van mening is dat het perfect mogelijk is dat als de taliban ontdekken dat er een overheidswagen in zijn werkplaats staat hij door hen gevisieerd zal worden moet worden opgemerkt dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij omtrent de kern van zijn asielrelaas eenduidige verklaringen kan afleggen. De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf dat hij allerlei auto's repareerde waaronder ook de voertuigen van de politie en de overheid en de taliban te weten kwam dat hij dit werk deed (stuk 12, Vragenlijst, vraag 3.5.), en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de vraag of hij voordien ook al wagens van de overheid had hersteld antwoordde dat het enkel om deze ene auto ging, die veel problemen heeft veroorzaakt en die zijn broer heeft hersteld (stuk 4, gehoorverslag p. 23, 24), maakt wel degelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas op basis waarvan hij om internationale bescherming verzoekt. Waar verzoeker van mening is dat het onlogisch zou zijn dat hij regelmatige overheidsvoertuigen over de vloer kreeg en dat de taliban hem dan veel eerder in het vizier zou hebben gekregen verschoont noch verklaart hij zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kiezen voor één versie van zijn verklaringen heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

Waar verzoeker beweert dat de tolk bij het invullen van de vragenlijst "voor mijn vertrek" vertaalde in plaats van "na mijn vertrek", teneinde de tegenstrijdigheid te verklaren omtrent het tijdstip waarop de taliban langskwamen, is slechts een blote bewering, die geen enkele grondslag vindt in het administratief dossier. Het argument dat hij zeer kort diende te antwoorden en niet zijn volledige verhaal

kon doen, biedt eveneens geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, gezien er niet kan worden ingezien hoe de korte duur van het interview een invloed zou hebben op verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop de taliban bij hem thuis langskwam. De vastgestelde tegenstrijdigheid vindt zijn grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op details, maar op een feit dat de kern uitmaakt van zijn asielrelaas. Indien verzoeker vervolging vreest door de taliban, kan dan ook redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij op een eenduidige manier kan aangeven wanneer de taliban zijn langsgesproken bij zijn huis. De vaststelling dat hij dit gegeven eerst vóór zijn vertrek en vervolgens na zijn vertrek situeert doet wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

De vaststelling dat hij maar een beperkte kennis zou hebben van het overheidsvoertuig wijt verzoeker aan het gegeven dat hij en zijn broer, maar simpele arbeiders zijn, die amper uit het dorp komen, al blij zijn als ze een klant hebben en niet al te veel vragen stellen. Aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen gaf dat het om slechts één voertuig ging dat de oorzaak was van de problemen en dit in onderhavig verzoekschrift bevestigt, kan we degelijk worden verwacht dat hij weet dat dit voertuig een politievoertuig of een legervoertuig is en dit ongeacht het gegeven dat zijn broer dit voertuig heeft hersteld. Ook vergt deze kennis geen bijzondere opleiding, noch toont hij aan dat zijn mentale capaciteiten dermate beperkt zijn waardoor het voor hem niet mogelijk is om uit te maken of het om een politievoertuig of een legervoertuig ging te meer verzoeker te kennen gaf dat hij tot de achtste klas naar school is geweest (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Aangezien verzoeker aangeeft *“dat ze al blij waren dat er een klant kwam”* kan, gelet op deze schaarste, des te meer worden verwacht dat hij ervan op de hoogte is van welke instantie van de overheidsdiensten het voertuig afkomstig is. Hier doen zijn overige verklaringen omtrent de kleur, de grootte, de uitrusting, de kledij van de chauffeur en de reden waarom het voertuig hersteld moest worden geen afbreuk aan.

Het argument dat zijn broer M. een verblijfstitel heeft gekregen en in Wetteren woont en werkt gelet op diens voorliggende “paspoort” en arbeidscontract, doet niets af aan het gegeven dat er geen geloof werd gehecht aan de door zijn broer voorgehouden problemen met de taliban. Uit het administratief dossier en meer bepaald de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 11 beslissing B.Z.) blijkt immers dat aan verzoekers broer, gezien zijn afkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni, zijn positie en situatie in de regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief rekening houdend met de actuele situatie in het district Qarabagh in de provincie Ghazni, de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Waar verzoeker nu een kopie van zijn taskara en een schrijven van een persoon uit zijn dorp bij het verzoekschrift voegt en er per aanvullende nota een voor eensluidend verklaarde vertaling van bijbrengt alsmede de originele taskara, wordt er bovendien op gewezen dat het schrijven van een dorpsgeenoot een privé-schrijven is, dat een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en bovendien door eender wie kan zijn opgesteld, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert.

Verzoekers betoogt dat hij het belang van het neerleggen van zijn taskara niet beseftte kan niet overtuigen, gezien verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op de oproepingsbrief van het CGVS werd gewezen op het belang van het neerleggen en meebrengen van (identiteits)documenten. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat deze taskara een begin van bewijs kan zijn van verzoekers identiteit, hetgeen *in casu* echter niet ter discussie staat.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift bijkomende informatie over zijn lidmaatschap van een taekwondo-club te Hasselt en over een paniekaanval die hij na de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kreeg. Verzoekers lidmaatschap van de taekwondo-club heeft betrekking op zijn situatie in België en is aldus niet relevant voor zijn asielaanvraag. De documenten die hij neerlegt over tandproblemen en de paniekaanval die hij kreeg na zijn negatieve beslissing doen geen afbreuk aan wat voorafgaat. Verzoeker toont niet aan dat deze medische problematiek van enige invloed is geweest op het afleggen van zijn verklaringen. Medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van

medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de “kopie voorkant doos TNT” waarmee de documenten uit Afghanistan naar zijn broer M. werden gestuurd om aan te tonen dat deze zijn broer is, met worden opgemerkt dat de familieband tussen verzoeker en zijn broer niet ter discussie staat.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, de provincie Ghazni, die hij als onveilig kenmerkt.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

In deze wijst de Raad erop dat artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Bij de evaluatie van de algemene mogelijkheid van het intern vestigingsalternatief in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen, waarnaar evenzeer verwezen werd in de bestreden beslissing. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoeker, een gezonde jongeman, te kennen heeft gegeven dat hij acht jaar naar school is geweest (stuk 12, verklaring DVZ, punt 11; stuk 4, gehoorverslag, p. 11), een geschoold mechanicus is (stuk 12, verklaring DVZ, punt 12; stuk 4, gehoorverslag, p. 11) en als garagist in een “bedradingswinkel” heeft gewerkt (stuk 12, verklaring DVZ, punt 12; stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Ook stelt de Raad vast dat verzoekers familie enigszins bemiddeld is, daar waar verzoeker verklaarde dat zijn vader, van beroep een timmerman was die deuren en ramen maakte (stuk 4, gehoorverslag, p. 6), een winkel had (stuk 4, gehoorverslag, p. 4) en ook landbouwgronden bezit waarop een landbouwer was tewerkgesteld (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 13). Ook gaf verzoeker te kennen zijn vader de “bedradingswinkel” voor hem en zijn broer had gekocht of minstens had gehuurd (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Daarnaast stelde verzoeker dat zijn vader zijn reis geregeld had en deze ook betaald heeft (stuk 12, verklaring DVZ, punt 30).

Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien en zelfs op ondersteuning van zijn familie zou kunnen rekenen.

Wat de reële situatie van zijn oudere broer N. zou zijn, die volgens verzoekers verklaringen in een hotel in Kabul zou verblijven, doet *in casu* niet ter zake. Het schrijven van verzoekers broer M. om aan te tonen dat verzoeker werkelijk niet beter op de hoogte was van de situatie van zijn broer in Kabul is derhalve niet dienstig.

UNHCR aanvaardt bovendien dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (EASO COI Report Afghanistan, Security Situation van november 2016) blijkt dat Kabul onder de controle van de regering valt, er geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Daar echter de informatie vervat in dit rapport slechts tot augustus 2016 reikt en aldus geen beschrijving bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan en meer bepaald in Kabul, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de veiligheidssituatie in Kabul alwaar verzoeker een redelijk vestigingsalternatief zou kunnen hebben.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 februari 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF